

SĂPTĂMÂNA PATIMILOR

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

IOSIF CEL PREAFRUMOS, PREFIGURAREA DOMNULUI ȘI POMENIREA SMOCHINULUI NERODITOR

DENIA SFINTEI ȘI MARII LUNI

Biserica a rânduit ca în Lunea Mare din Săptămâna Patimilor să se facă pomenirea lui Iosif cel Preafrumos, fiul patriarhului Iacob, și a smochinului neroditor.

Iosif înseamnă „El va adăuga” sau „Dumnezeu va înmulți”. El a fost al unsprezecelea fiu al lui Iacob și primul al Rahilei. Frații săi erau invidioși pe el pentru visurile avute. Primul vis: „Eram la câmp cu toții și legam snopii. Snopii mei stăteau drept, iar ai voștri se plecau spre ai mei.” Al doilea vis: „Se părea că soarele, luna și unsprezece stele se aplecau și se închinau în fața mea”.

În urma acestor descoperiri, frații săi și-au pus în gând să-l omoare.

Văzându-l de departe că vine cu mănecarea de la casa tatălui spre ei, aceștia și-au zis: „Iată visătorul! Haidem să-l omorâm și să-l aruncăm într-un puț și să zicem ca l-a mâncat o fiară sălbatică.”

Însă fratele său Ruben le-a zis: „Nu, să nu vărsați sânge! Aruncați-l mai bine în puțul acela din pustiu”. Este aruncat în puț, însă este scos de acolo pentru a fi vândut cu 30 de arginți unor negustori.

Frații săi i-au spus lui Iacob că un animal sălbatic l-a mâncat. Pentru a-și acoperi fapta, frații săi au tăiat un ied, au rupt haina lui Iosif și au înmuiat-o în sânge și i-au arătat lui Iacob haina înmuiată în sânge.

Această haină simbolizează mantia roșie a Mântuitorului din timpul patimilor sale. Iosif, aruncat de frații săi în fântână, semnifică punerea lui Iisus în mormânt. Fântâna în care fusese aruncat Iosif era secată, semn că acel loc nu mai putea dăruie și întreține viața. Și după cum fântâna în care a fost pus rămâne goală, la fel și mormântul Domnului rămâne gol. E o mărturie a faptului că și mormintele noastre

vor rămâne goale. Prin Învierea Domnului, mormântul nu mai este loc de veci, ci dormitor. Iosif, vândut de frații săi în Egipt pentru 30 de arginți, este o preînchipuire a lui Hristos, vândut de Iuda.

Iosif ajunge mare în Egipt. În timpul foametei dă fraților săi mâncare, fără bani. Foametea din vremea lui Iosif semnifică neputința neamului omenesc de a se ridica prin propriile puteri. Iosif dăruiește grâu și hrană, vestind tainic pe Hristos - pâinea vieții. Iar prin faptul că Scriptura nu mai amintește de altă foamete, ni se descoperă că cel ce mănâncă trupul lui Hristos nu va flămânzi niciodată.

Tot în Sfânta și Marea Luni se face pomenirea smochinului neroditor.

Sfântul Evanghelist Marcu, vorbind despre smochinul neroditor, spune: „Și a doua zi, ieșind ei din Betania, El a flămânzit. Și văzând de departe un smochin care avea frunze, a mers acolo, doar va găsi ceva în el” (Marcu 11, 12-13). Evanghelistul Marcu ne mărturisește că încă nu era vremea smochinelor, dar Domnul a spus: „De acum înainte, rod

din tine nimeni în veac să nu mănânce” (Marcu 11, 14), iar Sfântul Matei Evanghelistul ne spune că: „Și smochinul s-a uscat îndată.” (Matei 21, 19)

Sfinții Părinți ne arată că smochinul neroditor este simbolul sinagogii care nu a adus rod mântuirii.

Isidor Pelusiotul spune că pomul călcării poruncii a fost smochinul. Din pricină că n-a fost blestemat atunci, a fost blestemat acum de Hristos, iar păcatul se aseamănă cu smochina: la început are dulceața plăcerii, lipiciunea păcatului, iar la urmă mustrarea conștiinței.

Smochinul îl reprezintă pe om. Dumnezeu caută rod în noi în fiecare moment. Dar prin această întâmplare Hristos arată cărturarilor și fariseilor care îl urmăreau că i-ar fi putut nimici pe loc. Roadele smochinului sunt faptele bune pe care trebuie să le facem, indiferent de vreme. Într-o altă pildă, vierul cere permisiunea stăpânului să-i mai îngăduie un an că doar va rodi via, iar Dumnezeu îngăduie mult, doar vom rodi și noi cândva. ✿

Părintele Dinu

CREȘTINUL ÎN ERA DIGITALĂ

La Biserica Șerban Vodă din București a avut loc duminică, 6 aprilie, în cadrul programului catehetic al bisericii, un nou eveniment dedicat în special tinerilor, dar care în aceeași măsură îi privește și pe adulți: părintele prof. dr. Emanoil Băbuș, cadru didactic la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul”, preot la Biserica „Sfântul Ilie” - Gorgani din București a susținut prelegerea „Creștinul în era digitală”.

O temă nu atât de strictă actualitate, cât mai ales una cu foarte multe implicații în viața oamenilor, unele chiar deosebite în lumea creștinilor. Un fenomen în plină evoluție, ale cărui efecte negative se răsfrâng mai ales în rândul tinerilor care sunt cei mai activi în mediile tehnologizate, fără să fie conștienți de mirajul care-i atrage în lumea virtuală și care îi duce într-o colivie de aur, în care primejdiile apar la fiecare pas și în care dependența creează un mod de viață adictiv.

Consider întâlnirea cu părintele profesor Emanoil Băbuș una inițiativă în această lume virtuală care ne acaparează, ne schimbă modul de a gândi, ne modifică însăși personalitatea și comportamentul. Din utilizator devenim utilizat, din cel care observă și controlează, devenim observați și controlați. De cine? De un sistem care se dezvoltă pe sine, deocamdată în beneficiul unor entități fizice sau persoane juridice – firme, companii, organizații etc.

Acest fenomen a început pe de o parte odată cu apariția computerelor, iar pe de altă parte odată cu telefoanele mobile și a evoluat în timp. Dar ceea ce a făcut ca această lume virtuală să explodeze a fost perioada pandemiei, când educația, munca și comunicarea între oameni s-au transferat în aceste medii. Rețelele sociale – Facebook, Instagram, Tiktok și altele – au din ce în ce mai mulți utilizatori. Televiziunile, așa cum le știm noi, și-au pierdut în timp audiența, activitățile acestora migrând în parte în mediile sociale.

Așa se face că însăși viața noastră a migrat în virtual, ajungând să fim „actorii” propriei noastre vieți. Să ne expunem pe noi și familia noastră. Să devenim influenceri unii dintre noi, prezentând tot felul de teme – de la călătorii la rețete de mâncare, de la diverse sfaturi la showbiz, de la politică la emisiuni medicale, de la podcasturi la

sfaturi și rânduiești bisericești. Și lista este extrem de mare.

Ceea ce a făcut posibilă această evoluție galopantă este apariția telefonului mobil, respectiv a smartphone-ului. Ecranul acestuia a ajuns să ne capteze atenția multe ore din zi, dependența de acesta pentru unii atingând chiar limita patologicului.

Părintele profesor dr. Emanoil, de altfel profesor de Istorie bisericească și de Bizanț, s-a aplecat asupra efectului acestui mediu tehnologizat în momentul în care, în anul 2020, pandemia ne-a izolat în case și ne-a îndreptat pe toții spre mediu virtual care ne oferea o compensare a vieții sociale, ne facilita comunicarea și ne permitea reluarea – în parte – a unor joburi. În acest fel am devenit dependenți de virtual, iar mediul ne-a acaparat și chiar ne-a folosit. În numai 2 luni, părintele profesor scrie în anul 2020 cartea „Pandemie, adicții și alte maladii văzute prin ochii Sfinților”, conștient de pericolele în care virtualul ne arunca. Apoi, în anul 2023 apare cartea „Icoane și emoticoane. Dictatura vizibilității” în care sesizează apariția unei noi perioade de iconoclastism, în care icoana, așa cum o știe creștinismul, ajunge într-un con de umbră, în locul ei tronând fake-urile unei lumi fără repere: icon, respectiv „icoană” devenind vedetele din showbiz sau sport, de pildă, iar noi am început să comunicăm prin like-uri și emoticoane. Un pas înainte l-am făcut prin prezența continuă în spațiul virtual, străduindu-ne să performăm nu numai în profesia noastră, dar și în mediu virtual. De acolo cerșind apreciere și valorizare. Toată lumea a devenit o icoană, un idol de fapt, căci icoana s-a pierdut undeva, în spatele unui selfie care ascunde icoana, sfințenia, și ne pune pe noi în față.

În acest moment o a treia carte a fost scrisă de părintele profesor în anul 2024, cu titlul „Chip, cip, click. O perspectivă creștină asupra noilor tehnologii”. Cartea

este o atenționare asupra modului în care intrăm într-o lume cu multe capcane, în care noi suntem folosiți și direcționați, în care informația explodează și noi nu mai putem face față avalanșei inumane de informații. Am ajuns info-obezi, spune părintele profesor. Nu mai avem timp pentru digestia acestor informații. Suntem la un pas să facem un infarct informațional, iar din punct de vedere duhovnicesc, nu mai are cum să ne coboare mintea în inimă.

Am ajuns să privim site-uri cu discuții și sfaturi duhovnicești, dar acestea trec doar pe lângă noi, ne mângâie auzul, le trimitem mai departe cunoscuților, dar nu ne folosim de acestea. Nu ne oprim să punem în practică sfaturile auzite. Patericul ne înfățișează o mulțime de sfaturi ale părinților pustiei. Nu de puține ori îi aflăm pe monahi călătorind zeci de kilometri spre un avvă. Atunci când ajungeau la acesta îi puneau întrebări. De multe ori o singură întrebare. Și primeau un răspuns pe care îl puneau în lucrare imediat și pe timp nelimitat. Citim în Pateric și despre un grup de monahi care ajunge la un avvă. Fiecare îi pune o întrebare. Mai puțin unul. Avva îl observă și-l întreabă: „Tu nu mă întrebi nimic?”, iar acesta răspunde: „Nimic, avvă, mi-e de ajuns doar să te văd.” Deci, s-a folosit duhovnicește doar privindu-l!

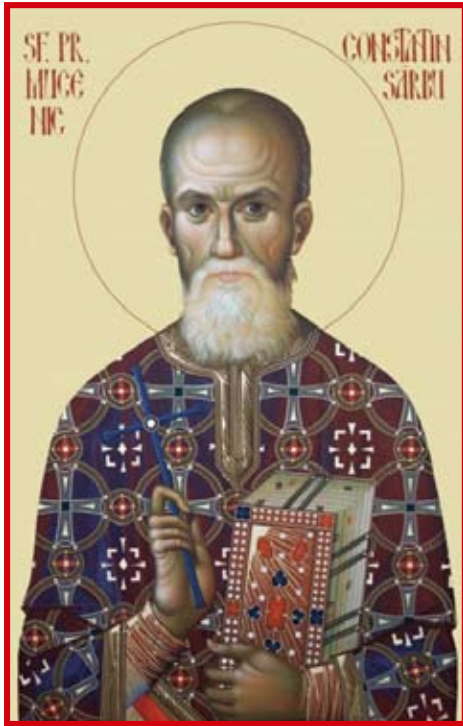
Acum avem mii de sfaturi, sute de filme cu oameni îmbunătățiți. Cu toate acestea nu facem mai nimic, am ajuns într-o stare de letargie creștină.

De ce avem nevoie? În primul rând de un post mediatic. În al doilea rând să ne ocupăm timp cu aceea carte care niciodată nu se termină: cartea de rugăciune și care ne dă timp, veșnicie și viață.

Așadar, măcar în Săptămâna Mare, pe lângă postul alimentar, limitați conexiunile virtuale la cele absolut necesare, respectiv profesionale. Înmulțiți rugăciunea, veniți la slujbele Bisericii și aveți grijă în primul rând de suflet. ✿

SFÂNTUL PREOT MUCENIC CONSTANTIN SÂRBU (I)

Nu întâmplător în această Săptămână a Patimilor vă vorbim despre un sfânt recent canonizat, a cărui viață - încă din copilărie - a fost o jertfă și o grea cruce, dar care, indiferent de împrejurări, nu a renunțat în a-l urma, cu toată ființa sa, pe Hristos pe drumul Golgotei. Și nu acesta este singurul motiv pentru care ținem în mod cu totul special să vi-l prezentăm pe Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu, ci acela că nouă, celor de la Parohia Șerban Vodă, ni s-a încredințat cinstea de a participa la făurirea raclei în care sfintele sale moaște vor fi puse spre închinare.

Constantin Sârbu. Din păcate, după Sfânta Liturghie de la noi nu am mai putut pleca spre Sfântul. Se pare însă că nimic nu a fost întâmplător! A doua zi am fost la biserica Șerban Vodă la Sfânta Liturghie în cinstea Cuvioasei Parascheva dar și a Sfinților Mucenici Nazarie, Ghervasie, Protasie și Chelsie, a căror sfinte moaște se află în biserica noastră. După slujbă am plecat direct spre Biserica Sapienței. Coborând la stația de metrou Izvor am pornit spre Piața Națiunile Unite, știind că, undeva pe partea dreaptă, după blocuri, se află Biserica Mihai Vodă și la câțiva metri de ea, pe strada Sapienței se află biserica pe care o căutam. Doream să dau de cineva care să mă îndrume. Prima persoană întâlnită, o doamnă, care se odihnea pe o bancă. Care mă lămurește unde este biserica, spunându-mi că ea este din Buzău și a venit pentru Părintele Constantin Sârbu și a stat la slujbă. Îmi povestește că în biserică se află o raclă cu un fragment din moaștele Sfântului Constantin Sârbu și-mi dăruiește o prescură și o mică iconiță cu Părintele. Cu sufletul plin de bucurie, ca și cum doamna era trimisă de Părintele, am plecat spre Biserica Mihai Vodă. Am intrat să mă închin. În față, lângă altar, o icoană a Sfintei Parascheva, înfășurată într-o maramă. În jur, oameni care citeau acatiste. Lângă icoana sfintei, două racle. Cu mulți sfinți. Pentru că întotdeauna vreau să știu ce sfinți am cinstit, citesc inscripțiile de lângă sfintele moaște. Și aflu, în partea dreaptă a uneia dintre racle, două nume, care m-au uimit cu totul: a Cuv. Dimitrie cel Nou și a Cuv. Parascheva! Nedumerită, dar și neîncrezătoare, am pornit în aceea săptămână să cercetez cum au ajuns aceste moaște la Biserica Mihai Vodă. Și am aflat că firul istoriei duce la anul 1944, când racla sfintei a stat trei săptămâni la Catedrala Patriarhală, alături de Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, începând din 27 octombrie 1944!

Am mers apoi la Biserica Sapienței, m-am închinat la mormântul Sfântului Constantin. Biserica era închisă și nu m-am putut închina la raclă. Dar revenind o săptămână mai târziu am putut intra în

Biserica Sapienței și m-am închinat la raclă. Am intrat și în Biserica Mihai Vodă. De data asta, racla cu moaștele Cuv. Dimitrie și a Cuv. Parascheva nu mai era! Probabil este scoasă doar la zile de prăznuire a sfinților din raclă.

Am înțeles atunci că Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu mă adusese exact de ziua Sfintei Cuvioase Parascheva, când la Iași zeci de mii de pelerini stăteau ore întregi pentru a ajunge în fața ei! Sfinții sunt foarte aproape de noi, interacționează cu noi, ne oferă mici sau mari daruri și ajutor neprețuit când avem nevoie. Și au o delicatețe extremă în a interveni în viața noastră.

Sfinții sunt nerăbdători să ne ajute, să ne îndrume, să ne fie împreună-rugători către Dumnezeu. Uneori primul pas îl fac sfinții către noi. Dar noi suntem cei care, prin voința și stăruința noastră ne apropiem de ei: cunoscându-le VIAȚA, citindu-le ACATISTUL, participând la SLUJBELE lor, închinându-ne la RACLA cu moaștele lor.

Astăzi noi avem parte de un prilej UNIC pentru noi, enoriașii Parohiei Șerban Vodă, ca să participăm la făurirea raclei din argint a unui mare sfânt, nou canonizat!

Viața Sfântului Preot Mucenic Constantin Sârbu

Puțin cunoscut, Părintele Constantin Sârbu a fost ales și chemat încă din pruncie la o viață în slujba lui Dumnezeu, o viață însă plină de multe dureri și amare umilințe și nevoințe. Cu un curaj nemaipomenit, cu o tenacitate de neegalat, cu o râvnă nemaiîntâlnită pentru Dumnezeu și cu deplin devotament pentru cei săraci și nevoiași, viața sa a fost o Liturghie înlăcrimată, slujind în genunchi lui Dumnezeu și lucrând cu durere în suflet pentru orice semen aflat în necaz sau înlănțuit de păcat.

Traiul foarte aspru încă din fragedă pruncie l-a făcut să lupte până la sânge pentru orice realizare din viața sa și chiar dacă întâlnea obstacole nefiresc de dure în absolut tot ce făcea, cu inteligența sa deosebită și cu multă insistență căuta noi și noi metode de a-și atinge ținta.

Despre Părintele Constantin Sârbu de la Biserica Sapienței, cu hrumul Adormirea Maicii Domnului, citisem câte ceva cu mulți ani în urmă. Odată cu hotărârea Sinodului Bisericii Ortodoxe din 12 iulie 2024 de a canoniza 16 clerici de pe întreg cuprinsul Romaniei Mari, cuvioși, mărturisitori și mucenici, părintele paroh Dinu Pompiliu a decis să prezentăm în ziarul Parohiei Șerban Vodă, pe rând, viețile și minunile celor canonizați. Așa că am pornit în această muncă de cercetare și apoi de punere în pagină a vieții fiecăruia dintre cei recent canonizați. Iar ordinea în care aveam să-i prezentăm a fost, în principiu, a datei la care ei vor fi prăznuiți, cel mai adesea data plecării lor la Domnul.

Că sfinții lucrează tot timpul, iar interferența lor cu noi, oamenii, este dincolo de reguli, ajungem să ne dăm seama atunci când avem parte de anumite întâmplări sau anumite „coincidențe”. În acest context vă voi povesti cum am ajuns la mormântul Părintelui Constantin Sârbu și cât de delicat a făcut să am parte de câteva mici bucurii.

În octombrie 2024 se apropia ziua Părintelui Constantin Sârbu, și aceasta era 23 octombrie. Duminică, 13 octombrie, mi-am propus să ajung, după Sfânta Liturghie, la Biserica Sapienței, pentru a mă închina la mormântul Părintelui, dar și pentru a cumpăra de la pangar o carte despre sfinția sa. Urma să scriu în duminica următoare în „Cuvântul care zidește” despre Sfântul Preot Mucenic

Dintr-un memoriu pe care Părintele l-a adresat în anul 1962 Patriarhului Justinian pentru a obține sprijin în ridicarea domiciliului obligatoriu pe care îl avea în Bărăgan și a i se încredința o parohie în București – document interceptat de Securitate și care nu a mai ajuns la destinație – aflăm despre viața și activitatea Părintelui Constantin Sârbu de la nașterea sa până la arestarea din 1954.

Orfan de mic, este crescut de bunica sa

Pe baza acestui memoriu (dar nu numai) vă voi descoperi câteva date biografice. Născut în 10.01.1905 în com. Cavatinești, jud. Galați, într-o familie de pălmași, țărani săraci, fără pământ, care munceau cu ziua, micul Constantin rămâne orfan de mamă la vârsta de un an, pe când aceasta dădea naștere surorii sale. La aflarea veștii, tatăl a făcut un șoc nervos din care nu și-a mai revenit complet niciodată. Din acel moment bunicii paterni, tot pălmași, îi iau în îngrijire pe fiul și nepotul lor. Familia se mută mai apoi la Galați. Traiul lor era unul de subzistență, toți ai casei muncind la câmp. Abia dacă puteau pune pe masă veșnicul borș de știr.

În condiții de sărăcie extremă termină Școala primară din Galați ca premiant I.

Se mută în com. Smârdan, bunicul moare, iar bunica și nepotul sunt alungați din casa familiei, într-o noapte, de noră și-și găsesc sălaș într-o cameră părăsită din curtea bisericii. Viața va deveni și mai grea pentru Constantin și bunica sa. Dar aceasta îl va crește pe copil cinstit, muncitor, credincios și luptător. Constantin va părăsi 4 ani școala pentru a munci, pentru a se întreține pe el, pe bunica sa și

chiar și pe tatăl său. În anul 1919, la 15 ani, intră la Seminar cu bursă, al treilea din 500 de candidați. Face câte 2 ani într-unul. Spunea că: „Învățam flămând și gol, ca să scap odată de mizerie și de suferință. Ultima clasă, a VIII-a, am dat-o la Centrul Seminarial din Roman, călătorind pe tampoanele de la coada trenului, pentru că nu aveam bani.”

„Dar în mine, cu toată viața aspră pe care o duceam, s-a născut dorința de a învăța carte mai multă, așa încât copiii mei să nu mai sufere viața crâncenă pe care am suferit-o eu. De aceea m-am hotărât să-mi iau o Licență. În toamna anului 1925 m-am înscris la Facultatea de Teologie din București și la Conservatorul de muzică. Până să pot ocupa un post de cântăreț bisericesc – aproape doi ani de așteptare – am dormit pe jos într-o mansardă din Piața Amzei, iar după ce gazda nu m-a mai primit, fiindcă nu puteam plăti, am dormit în Gara de Nord, în sala de așteptare.”

Continuăm în această săptămână să vă vorbim despre viața, nevoințele, jertfa și minunile Părintelui Constantin Sârbu, care și-a purtat crucea pe care i-a dat-o Dumnezeu, fiind demn următor al lui Hristos pe drumul Golgotei. (va urma) ✦

Maria Buleu, teolog

Sfântul și Marele Mir va fi sfințit pentru a 23-a oară în Biserica Ortodoxă Română

În Joia Mare, 17 aprilie 2025, cu câteva zile înainte de împlinirea a 140 de ani de la recunoașterea autocefaliei, Biserica Ortodoxă Română va sfinți pentru a 23-a oară Sfântul și Marele Mir. Evenimentul, de o solemnitate aparte, face parte din programul Anului Centenar al Patriarhiei Române.

După o temeinică pregătire prealabilă, care va începe încă din Sfânta și Marea Luni (14 aprilie 2025), Marele Mir va fi sfințit în timpul Sfintei Liturghii din Sfânta și Marea Joi (17 aprilie 2025). Cu acest prilej, programul slujbelor liturgice din ziua de 17 aprilie va fi următorul:

✦ Începând cu ora 7.00, va avea loc purtarea în procesiune a sfintelor moaște din Catedrala Patriarhală, toate urmând a fi așezate în Baldachinul Sfinților, pentru a facilita accesul pelerinilor la închinare.

✦ Între orele 09.00-12.30, Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare unită cu Vecernia va fi săvârșită la Altarul de Vară al Catedralei Patriarhale, iar în timpul acesteia va avea loc sfințirea Marelui Mir din cele 12 amfore mari de argint recent confecționate. După sfințire, Sfântul și Marele Mir va fi transferat în 44 amfore mici de argint, care vor fi dăruite tuturor eparhiilor din Patriarhia Română.

În timpul slujbei, credincioșii vor putea

cinsti moaștele Sfinților Dimitrie cel Nou, Nectarie, Constantin și Elena așezate în „Baldachinul Sfinților”.

Sfântul și Marele Mir reprezintă

„temelia și izvorul sfințirii vieții Bisericii”, spune Patriarhul Daniel.

Sfințirea Marelui Mir este permisă numai Bisericilor Ortodoxe autocefale.

Marele Mir este întrebuințat la mirungerea celor nou botezați, la sfințirea de biserici, la sfințirea Antimiselor, dar și la așezarea în raclă a moaștelor sfinților canonizați ori pentru reprimirea în Ortodoxie a celor căzuți de la dreapta credință sau primirea celor ce vin la Ortodoxie de la confesiuni creștine al căror botez poate fi recunoscut prin iconomie.

Ultima sfințire a Marelui Mir a avut loc în anul 2019. ✦

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 13-20 APRILIE

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 13.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Intrarea Domnului în Ierusalim - Duminica a 6-a din Post (a Floriilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de Luni
Luni 14.04	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de Marți
Marți 15.04	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de Miercuri
Miercuri 16.04	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de Joi
Joi 17.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	18 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Denia celor 12 Evanghelii / Utrenia zilei de Vineri
Vineri 18.04	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Scoaterea Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă (Zi aliturgică)
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari
	20 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 19.04	de la 23 ³⁰	Canonul Sâmbetei Mari
Duminică 20.04	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰	(†) Învierea Domnului (Sfintele Paști) - Slujba Învierii Domnului
		Veniți de luați lumină!
	01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰	Sfânta Liturghie
	12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Vecernia Paștilor – „A doua Înviere”